

Σ.Λ.

'Ιωάννης Ζαμπέλιος.

Ειαστικῶς εἰς ἔσορίαν, καὶ διασπείρονται εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἃς δράμωσιν εἰς τοὺς κόλπους μας, ἃς προσέλθωσιν εἰς τὴν φίλην ταύτην γῆν! Οὕτως, αἱ χῶραι μας αὐταις θέλουσιν ἀναβάλλει καὶ ἀγαλάμψει ὡς πρότερον· αἱ ὄδοι μας θέλουσιν αὐθις πληρωθῆ λαοῦ, καὶ ἡ Πατρὶς θέλει ἐπιχνέλθει εἰς τὴν πρώην τιμήν. Οὔτε ἀπόστασις, οὔτε γειμῶν, οὔτε κίνδυνοι ἐδαιπορίας μὴν ἐμποδίσωσι τοὺς ἀδελφούς μας ἀπὸ τοῦ νὰ δράμωσιν δοσον τάχιον! Ναὶ! Βλέπω καθηρέθηκτολεν αὐγήν ἀνατέλλουσαν εἰς τὸν οὐρανὸν μας, καὶ προχργγέλλουσαν λαμπροτάτην εἰς τὸ γένος μας ἡμέραν. Βλέπω τὴν πρὸ πολλοῦ καταβεβλημένην τύχην ἀνορθουμένην ἐπὶ τέλους εἰς τὴν πατρίδα ταύτην τῆς φιλοσοφίας· τρόμος θρησκευτικὸς μὲ καταλαμβάνει ἐν τῇ προθεωρίᾳ τοῦ μέλλοντος! Ιδοὺ τὸ εὔρύτατον καμπτήριον τὸ περιέγον τοὺς τάφους τῶν πατέρων ἡμῶν! Ιδοὺ τὰ μνημεῖα τὰ ἁγκλείοντα τοσαύτην ἐνδοξὸν τέρρον! Η φωνὴ τῶν προγόνων μὲ κράζει, φρίκην μοι ἐμβάλλει μέχρι βάθους ψυχῆς. Δὲν εἰναι αὐτοὶ οἵτινες ἀνακύπτουσιν ἐκ τῶν τάφων ἐνατενίζοντες καθάπερ πνεύματα προφτητικὰ τὸ θλέμμα ἐφ' ἡμῶν; Δὲν δράτε τὴν εὐφροσύνην αὖσσον ἀπλοῦς, καὶ ἀφολῆς, καὶ μονομερῆς εἰναι τῶν, δὲν ἀκούστε τὰς εὐχάς των; Τέκνα, φωνά-ο διατριβής τοῦ Ζαμπέλιου προσωποποιεῖ τὸ κοινόν αἴσθημα, καθιστᾶ τὴν Ἑλληνικὴν ιδέαν ἀπτὴν καὶ ὄρχτην, δίδει αὐτῇ σάρκα, λαλεῖν καὶ κίνησιν.

Τοῦ δράματος τούτου ἡ ὑπὲρ εἶναι τόσον ἀπλῆ, ηθῆτε τῆς ἀγαθῆς τύχης, ἡτις ἐπὶ τοῦ παρόντος η φιλόφρων ἐρίσταται ἀνωθεν ἡμῶν! Λάβετε ἀδημαργὸν τὴν συνέτην ἀνδρείαν! Προτιμήσατε τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς δουλείας, τὴν δύξιαν ἀντὶ τῆς ζωῆς! Αναζωπυρώσατε τὴν πάτρον τόλμην, καὶ καλέσατε τὰ αἴσθημα τῆς ἀλευθερίας, ἵνα η ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ὀκρύσσου προγονικῆς ίστερ ίας σας ταῦτα πράττοντες, ἕστιν ὁ Θεὸς μαζὶ ὑμῶν. Ο δὲ πολυεύτπλαγχνος Οὐρανὸς πληρώσει θεοῖς τὰς δικαίας προσδοκίας σας. *

Ιδοὺ ἐνθουσιασμὸς ἐκτυπούμενος διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, ιδοὺ προφυτεῖαι ἐκπληρωθεῖσι ἐν μέρει μετὰ τὸν τέταρτον ἐκκτονταετηρίδος! Δλλαχτητέο πρόσωπον ἐνθουπαστικώτερον ἔτι, ἵνα καταδεῖη πατιρουνῶς τὴν γενικὴν καὶ ὀσημέραι γενικευομένην πίστιν τοῦ ἔθνους εἰς τὴν ιδίαν ἀντίκτησιν. Η τραγῳδία τοῦ Ζαμπέλιου προσωποποιεῖ τὸ κοινόν αἴσθημα, καθιστᾶ τὴν Ἑλληνικὴν ιδέαν ἀπτὴν καὶ ὄρχτην, δίδει αὐτῇ σάρκα, λαλεῖν καὶ κίνησιν.

Τοῦ δράματος τούτου ἡ ὑπὲρ εἶναι τόσον ἀπλῆ, ηθῆτε τῆς ἀγαθῆς τύχης, καὶ ἀφολῆς, καὶ μονομερῆς εἶναι τῶν, δὲν ἀκούστε τὰς εὐχάς των; Τέκνα, φωνά-